

Κίρα Σίνου

Πάσχα με ΤΟΥΦΕΚΛΕΣ



Την ξέρεις εκείνη την κακή συνήθεια, έδιμο όπως το λένε μερικοί, όταν στις μεγάλες γιορτές ρίχνουν βαρελότα ή τουφεκιές; Κακή, δε λέμε τίποτα. Κάκιση. Για να καταλάβεις, θα σου πω μια ιστορία να δεις τι κοντέψαμε να πάδουμε εμείς.

Πάσχα. Η μεγαλύτερη γιορτή της Ορθοδοξίας. Από τη Μεγάλη Πέμπτη είχαμε βάψει τα κόκκινα αυγά, η μαμά κι εγώ. Δηλαδή εκείνη τα έβαψε κι εγώ τα έτριψα με ένα πανί ποτισμένο με λάδι για να γυαλίσουν. Από νωρίς το Μεγάλο Σάββατο έβρασε η μαμά μια μαγειρίτσα μούρλια. Εγώ ψιλόκοψα τα μαρούλια. Το βράδυ, έστρωσα το τραπέζι με το καλό σερβίτσιο κι έβαλα στη μέση ένα βάζο με πασχαλιές που γέμισαν με το άρωμά τους ολόκληρο το σπίτι.

Ύστερα ξεκινήσαμε για την εκκλησία να κάνουμε Ανάσταση. Έξω από την εκκλησία είχε μαζευτεί κόσμος και λαός. Όλοι με τα γιορτινά τους, με μια λαμπάδα στο χέρι. Περίμεναν να ακούσουν τον παπά να αναγγέλλει πως ο Χριστός αναστήθηκε, για να πάρουν το φως από το διπλανό τους και να ανάψουν το κερί τους.







Ξαφνικά, ανάμεσα στα γυαλιά είδα ένα πραγματάκι να γυαλίζει. Έσκυψα και το μάζεψα. Ήταν ένα κομματάκι μέταλλο.

– Μπαμπά, κοίτα τι βρήκα!

– Για να δω, είπε ο μπαμπάς και πήρε το κομματάκι μέσα από τη φούχτα μου.

Έμεινε κατάπληκτος.

– Σφαίρα από όπλο! Πώς βρέθηκε τέτοιο πράγμα σπίτι μας; φώναξε.

– Σφαίρα είπες; ρώτησε η μαμά κι άπλωσε το χέρι της να την πάρει. Έχεις δίκιο.

Σφαίρα είναι. Ξέρω πώς βρέθηκε εδώ. Πρέπει να είναι αυτή που κοιμάτιασε το τζάμι κι έσπασε το πιάτο μου.

– Δηλαδή κάποιος δέλησε να μας σκοτώσει; τρόμαξα εγώ.

– Κανένας δε δέλησε να μας σκοτώσει, είπε ο μπαμπάς. Ακούσατε την κοσμοχαλασιά που γίνεται έξω με τις τουφεκιές και τα βαρελότα. Αυτή η σφαίρα ξέφυγε τυχαία και χτύπησε στο παραθυράκι της εξώπορτας. Έσπασε το τζάμι, μπήκε στο χολ και βρήκε στο πιάτο σου. Ευτυχώς που χτύπησε το πιάτο κι όχι εσένα, Κατερίνα. Είχες τύχη βουνό! Λίγο πιο πέρα να έπεφτε, θα σε τραυμάτιζε ή θα σε σκότωνε. Ο Χριστός, που αναστήθηκε, σε φύλαξε από μεγάλο κακό!

– Αύριο κιόλας θα πάω να ανάψω ένα μεγάλο κερί στο εικόνισμά Του, είπε η μαμά κι έκανε το σταυρό της. Παρά τρίχα...

– Πραγματικά παρά τρίχα, είπε ο μπαμπάς. Τι να πω γι' αυτόν τον ανόητο που

την έριξε; Πόσοι άνθρωποι μένουν τυφλοί ή ανάπηροι απ' αυτές τις μπαλωδιές και πόσοι σκοτώνονται, γιατί σε μερικούς αρέσει να ακούνε τον κρότο που κάνει ο πυροβολισμός ή το βαρελότο! Και καμαρώνουν κιόλας γι' αυτό. Να χρησιμοποιούσαν τουλάχιστον ασφαιρα πυρά! Επιμένουν να γεμίζουν το όπλο τους, κι όποιον πάρει ο χάρος.

Εκείνο το Πάσχα με τις τουφεκιές δε θα το ξεχάσουμε ποτέ. Αλήθεια σας λέω!

